

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 701/2017-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. novembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Janou Kompišovou, advokátska kancelária, Jakubovo námestie 9, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 380/2009 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaniach vedených pod sp. zn. 4 Co 155/2011, sp. zn. 4 Co 392/2012 a sp. zn. 3 Co 548/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. februára 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 380/2009 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 4 Co 155/2011, sp. zn. 4 Co 392/2012 a sp. zn. 3 Co 548/2014.

2. Zo sťažnosti vyplynulo:

«Faktografia

a) Vieme, že procesný oponent našej mandantky p. [REDACTED] podal odvolanie voči uzneseniu Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 16. 06. 2014. Opakujeme a zdôrazňujeme, že [REDACTED] patrí v justičnej praxi k „obávaným“ kontrahentom. Jeho postoje a postupy sú zväčša masívne kverulantské. K tomu, čo v predmetnej súvislosti hovorí, resp. namieta uvádzame:

- [REDACTED] sa predstavuje ako biedny invalidný dôchodca. Pritom ide o majiteľa viacerých nehnuteľností v státisícových euro-hodnotách (hovoríme napr. o rodinnom dome v [REDACTED], o byte na [REDACTED] a o podnikateľskom areáli v [REDACTED]);

- dá sa povedať že [REDACTED] masívne skryto podniká. Na profesionálnej úrovni sa zúčastňuje pri hypotekárnych transakciách. Preberá na seba dubiózne záväzky a za to sa necháva platiť (poukazujeme napr. na zistenia orgánov činných v trestnom konaní - Okresné riaditeľstvo PZ v Bratislave IV pod ČVS: ORP-444/OEK-B4-2012);

- je aj verifikovateľné, že [REDACTED] prakticky od rozvodu manželstva v roku 1996 svoju dcéru [REDACTED] úplne ignoroval. Ešte aj výživné musela z neho „páčiť“ exekučne. [REDACTED] neprejavoval a neprejavuje voči svojej dcére žiadny rodičovský, ba ani elementárny ľudský vzťah.

b) K otázke trov konania OS Ba IV č. 11 C 380/2009 sme sa vyjadrovali dostatočne obšírne a fundovane. Náhrada trov cit. konania (vyvolaného na pôde OS Ba IV [REDACTED]) dôvodne a právne nutne prináleží žalovanej [REDACTED]. Nenastala žiadna výnimočná situácia, neexistujú dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by mal súd možnosť nepriznať žalovanej (celkom alebo sčasti) náhradu trov konania. Nie je teda daná taká situácia, že by bolo nespravodlivé, aby [REDACTED] hradil trovy daného konania (ktoré on právne nekorektne viedol voči jeho dcére). Naopak: v právne kultivovanom štáte

je nutné, aby za danej situácie trovy konania znášal žalobca tak ako to právo štandardne predvída.

c) Tvrdíme že žalobcom napadnuté rozhodnutie súdu (uznesenie z 16. 06. 2014) je vecne i právne korektné a ako také ho žiadame potvrdiť a priznať žalovanej i náhradu trov odvolacieho konania.

V predmetnom kontexte akcentujeme, že spor bol [REDACTED] iniciovaný v októbri r. 2009! Konanie o návrhu [REDACTED] zo dňa 23. 10. 2009, aby bola jeho vyživovacia povinnosť zrušená, súd zastavil.

V merite veci teda [REDACTED] nebol procesne úspešný.

d) O trovách konania rozhodol prvostupňový OS Ba IV prvý raz samostatným uznesením z 28. 10. 2010. Výrok znel: navrhovateľovi ([REDACTED]) sa náhrada trov konania nepriznáva. Súd dôvodil § 142 ods. 1 OSP že navrhovateľ mal plný úspech vo veci, ale vyčíslenie trov on vraj nepredložil. Prvostupňový súd pritom opomenul rozhodnúť o náhrade trov konania uplatnených žalovanou [REDACTED]. Odvolanie [REDACTED] z 24. 11. 2010 KS Ba odmietol správne absurdnou argumentáciou. Samozrejme na to reagoval NS SR (po nami podanom dovolaní). NS SR uznesením č. 6 Cdo 208/2011 z 25. 01. 2012 zrušil uznesenie KS v Bratislave č. 4 Co 155/2011 z 22. 07. 2011 ako nezákonné a vec vrátil KS Ba na ďalšie konanie. NS SR konštatoval vo vzťahu k právam žalovanej (našej mandantky [REDACTED]) denegatio iustitiae. Súvzťažne NS SR inštruoval KS Ba, že má kauzu vrátiť na OS Ba IV na ďalšie konanie a nové rozhodnutie - na vydanie doplnujúceho uznesenia o žalovanou uplatnenej náhrade trov konania. Po vyznačení právoplatnosti cit. uznesenia NS SR zaslal OS Ba IV súdny spis nadriadenému krajskému súdu, a to dňa 08. 03. 2012, aby bol zabezpečený náležitý ďalší procesný postup KS Ba. Dňa 03. 07. 2012 nám potom bolo doručené súvisiace doplnujúce uznesenie Okresného súdu v Bratislave IV č. 11 C 380/2009 z 19. 06. 2012, viažuce sa k uzneseniu Okresného súdu v Bratislave IV č. 11 C 380/2009 z 28. 10. 2010.

Okresný súd Ba IV [REDACTED] ani vr. 2012 náhradu trov konania nepriznal.

V hrubom rozpore s princípom legálnej licencie OS Ba IV „skonštruoval“ akúsi povinnosť dieťaťa pravidelne preukazovať rodičovi pokračovanie v štúdiu ako predpoklad na plnenie vyživovacej povinnosti, pričom preukázanie pokračovania v štúdiu počas

súdneho konania chcel na strane [REDACTED] vnímať ako oneskorené a právne irelevantné. Oproti tejto chybnjej myšlienke OS Ba IV - argumentum a contrario - stojí, že dieťa ktoré by opomenulo pravidelne (alebo v nešpecifikovaných intervaloch) preukazovať rodičovi pokračovanie v štúdiu, bolo by kontinuálne v riziku straty práva na konzumovanie vyživovacej povinnosti zo strany rodiča. Cit. uznesenie OS Ba IV žiaľ KS Ba potvrdil uznesením č. 4 Co 392/2012 z 28. 09. 2012.

Smelo sa dá hovoriť o vršení procesných chýb a nedostatkov na pôde OS Ba IV a KS Ba. Naše názory sú verifikovateľne právne korektné. Osvojila si ich Generálna prokuratúra SR a následne NS SR. Uznesením NS SR č. 6 MCdo 6/2013 zo dňa 26. 02. 2014 bolo uznesenie KS Ba č. 4 Co 392/2012 z 28. 09. 2012 totiž zrušené a vec bola vrátená prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Svetlo sveta uzrelo potom uznesenie Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 16. 06. 2014 (k nemu bolo ešte vydané opravné uznesenie z 11. 08. 2014). Teda až v r. 2014 (a po dvoch zásahoch NS SR) boli p. [REDACTED] priznané trovy konania (v ktorom bola procesne úspešnou stranou). Voči tomu sa p. [REDACTED] odvolal. Naša procesná strana sa vyjadrila k odvolaniu [REDACTED] dňa 04. 08. 2014, no od 03. 10. 2014 súdny spis neefektívne leží na KS Ba (pod č. 3 Co 548/2014).

V tomto kontexte je významné, že vedenie OS Ba IV sa p. [REDACTED] listom č. Spr. 2062/2014 z 08. 07. 2014 ospravedlnilo za prietáhy v konaní. Ospravedlnenie vyjadrilo aj vedenie KS Ba listom č. Spr. 2385/15 z 21. 12. 2015. Tento list hovorí o personálnej poddimenzovanosti KS Ba, to ale nie je relevantný argument, pritom odhad rozhodnutia do konca decembra 2015 sa žiaľ nenaplnil.

Tvrdíme, že procesný čas plynie neefektívne.

Pritom:

- prvoradou ústavnou povinnosťou všeobecného súdu a jeho sudcu je organizovať procesný postup v súdnom konaní tak, aby sa čo najskôr odstránil ten stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa osoba obrátila na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. O prietáhy v súdnom konaní v spojitosti s chybným procesným postupom ide aj vtedy, ak súd vôbec nevyužije tie procesné inštitúty alebo iné prostriedky, účelom ktorých je zabezpečenie nielen účinnej, ale tiež rýchlej ochrany práv účastníkov súdneho konania, prípadne ak ich použije vtedy, keď ich skutočný príspevok (účinnok) k dosiahnutiu účelu súdneho konania

je vylúčený, prípadne značne minimalizovaný - *Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 51/2001 z 24. januára 2002. Ústavný súd SR samozrejme akceptoval názor Európskeho súdu pre ľudské práva, že sudca je zodpovedný za prípravu veci a rýchle vedenie konania (Capuano v. Italy, séria A, 1987, č. 119, str. 13, tiež Pieraccini, séria A, 1992, č. 231 C, str. 30). V rozhodnutí Eckle v. Germany, séria A, 1982, č. 51, str. 39 ESHP konštatoval: „od štátu sa vyžaduje, aby jeho orgány s právomocou a príslušnosťou o veci rozhodli a postupovali s náležitou usilovnosťou, aby vec rýchlo vybavili...“ - III. ÚS 9/2000.*

- *Mnohomesačnú nečinnosť súdu, ak po nej nasledujú jednoduché úkony, nevyžadujúce zvláštnu prípravu, nemožno odôvodniť skutkovou a právnou zložitnosťou veci - nález ÚS SR sp. zn. III. ÚS 22/2002.*

- *Ústavný súd prihliada aj na kratšie obdobia nečinnosti všeobecného súdu, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili celkovú dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/2000, I. ÚS 39/2000, I. ÚS 57/2001).*

- *Lehotu presahujúcu obdobie troch rokov považuje ÚS SR za neakceptovateľnú na riešenie akejkoľvek zložitej právnej otázky (III. ÚS 62/2006, II. ÚS 12/2004, I. ÚS 10/2000). Také obdobie súdneho konania nemožno hodnotiť ako efektívne vedenie súdneho procesu - III. ÚS 9/2000. ÚS SR spresnil, že konanie, ktoré nad tento rámec trvá na súde prvého stupňa bez rozhodnutia vo veci samej, možno považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. Zdlhavosť konania totiž v princípe predlžuje stav právnej neistoty dotknutého účastníka konania pred všeobecným súdom do tej miery, že sa jeho právo na súdnu ochranu stáva iluzórnym, a teda ho ohrozuje vo svojej podstate.*

- *Účastník súdneho konania má legitímne právo očakávať, že súd rozhodujúci v jeho veci pozná právo (iura novit curia) a rozhodne podľa práva - k tomu napr. Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 390/2008 z 23. 04. 2009. Ústavný súd SR v tomto kontexte pritom vyhlasuje, že každý účastník súdneho konania pred všeobecným súdom má právo dôvodne očakávať, že súd jeho vec správne posúdi a nepôjde cestou omylov (napr. I. ÚS 89/1999, resp. I. ÚS 321/2008).*

- *Osobitným faktorom je, že konanie všeobecného súdu po povolení obnovy vyžaduje starostlivý prístup všeobecného súdu aj z hľadiska jeho povinnosti organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá (§ 100 ods. 1*

Občianskeho súdneho poriadku) a aby ochrana práv účastníkov bola bezodkladná a účinná (§ 6 Občianskeho súdneho poriadku), pretože povolením obnovy dochádza k nastoleniu stavu právnej neistoty - Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 22/2003 z 16. 04. 2003.

Po predložení spisu a dodnes je KS Ba je pasívny. Výsledkom je, že stav právnej neistoty v danej kauze v neprospech [REDACTED] trvá viac ako päť rokov!

K doteraz predneseným faktom sa viažu dve premisy korektne podanej ústavnej sťažnosti:

- prvoradou ústavnou povinnosťou všeobecného súdu a jeho sudcu je organizovať procesný postup v súdnom konaní tak, aby sa čo najskôr odstránil ten stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa osoba obrátila na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. O prieťahy v súdnom konaní v spojitosti s chybným procesným postupom ide aj vtedy, ak súd vôbec nevyužije tie procesné inštitúty alebo iné prostriedky, účelom ktorých je zabezpečenie nielen účinnej, ale tiež rýchlej ochrany práv účastníkov súdneho konania, prípadne ak ich použije vtedy, keď ich skutočný príspevok (účinnosť) k dosiahnutiu účelu súdneho konania je vylúčený, prípadne značne minimalizovaný - Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 51/2001 z 24. januára 2002. Ústavný súd SR samozrejme akceptoval názor Európskeho súdu pre ľudské práva, že sudca je zodpovedný za prípravu veci a rýchle vedenie konania (Capuano v. Italy, séria A, 1987, č. 119, str. 13, tiež Pieraccini, séria A, 1992, č. 231 C, str. 30). V rozhodnutí Eckle v Germany, séria A, 1982, č. 51, str. 39 ESHP konštatoval: „od štátu sa vyžaduje, aby jeho orgány s právomocou a príslušnosťou o veci rozhodli a postupovali s náležitou usilovnosťou, aby vec rýchlo vybavili...“ – III. ÚS 9/2000. Obdobie v práci súdu bez vykonania akéhokoľvek procesného úkonu je možné považovať za čas, v ktorom došlo k zbytočným prieťahom v konaní zo strany okresného súdu - II. ÚS 41/2000. Skutkovou a právnou zložitnosťou veci nemožno odôvodniť mnohomesačnú nečinnosť súdu, ak po nej nasledujú jednoduché úkony, nevyžadujúce zvláštnu prípravu - nález ÚS SR sp. zn. III. ÚS 22/2002. Takmer jednoročné obdobie - bez vykonania akéhokoľvek procesného úkonu - je dostatočne dlhé na to, aby ho bolo možné považovať za čas, v ktorom došlo k zbytočným prieťahom v konaní zo strany okresného súdu - II. ÚS 41/2000. Lehotu presahujúcu obdobie troch rokov považuje ÚS SR potom za neakceptovateľnú na riešenie akejkoľvek zložitej právnej otázky (III. ÚS 62/2006,

II. ÚS 12/2004, I. ÚS 10/2000)- Také obdobie súdneho konania nemožno hodnotiť ako efektívne vedenie súdneho procesu - III. ÚS 9/2000;

- účastník súdneho konania má legitímne právo očakávať, že súd rozhodujúci v jeho veci pozná právo (*iura novit curia*) a rozhodne podľa práva - k tomu napr. Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 390/08 z 23.04.2009,

A. Sťažovateľka [REDAKOVANÉ] tvrdí, že OS Ba IV - porušovateľ 1 - bol v predmetnom od marca 2006 do januára 2014 výrazne procesne neefektívny, pracoval nesústredene, nekoncepčne a s hrubými právnymi chybami. Procesno-právne je príliš benevolentný voči plynutiu času. Práca porušovateľa (teda OS Bratislava IV) bola masívne poznačená zbytočnými prietahmi, pričom tento fakt už vedenie OS Ba IV priznalo. Konštatujeme, že involvovaný všeobecný súd prvej inštancie dlhodobo a bezdôvodne nerealizoval to právo na súdu ochranu a právo na spravodlivý a súčasne primerane rýchly proces, ktoré je procesnej strane (v danej afére žalovanej [REDAKOVANÉ], sťažovateľke v intenciách tohto podania) ústavne garantované. Už sme uviedli, že spor bol iniciovaný [REDAKOVANÉ], otcom sťažovateľky v októbri 2009. Priamo sa teda natíska poukaz na záväzný právny názor Ústavného súdu SR: lehota presahujúcu obdobie troch rokov je neakceptovateľná na riešenie akejkoľvek zložitej právnej otázky (k tomu napr. III. ÚS 62/2006, II. ÚS 12/2004, I. ÚS 10/2000). Dlhšie trvanie súdneho konania nemožno hodnotiť ako efektívne vedenie súdneho procesu - III. ÚS 9/2000: je nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. Zdlhavosť konania všeobecného súdu totiž v princípe predlžuje stav právnej neistoty dotknutej osoby (a tu objektívne hovorí sťažovateľka aj v záujme jej procesného kontrahenta) do tej miery, že sa právo na súdnu ochranu stáva iluzórnym, a je teda ohrozené vo svojej podstate.

Opakujeme a zdôrazňujeme, že neproduktívne plynutie času „rozmazáva“ kontúry kauzy, predlžuje stav právnej neistoty dotknutej osoby do tej miery, že sa jej právo na súdnu ochranu stáva iluzórnym. ÚS SR už v istej konkrétnej veci upresnil, že konanie, ktoré trvá na súde prvého stupňa dlhé roky bez rozhodnutia vo veci samej, možno spravidla už len na základe jeho posúdenia v globále považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. Žiadna zložitosť veci totiž nemôže ospravedlniť mnohoročnú dĺžku konania. Takú činnosť všeobecného súdu nie je možné hodnotiť ako efektívne vedenie súdneho procesu. Vychádzajúc z rímskej zásady *iura novit curia* nemôže mnohoročné

neefektívne obdobie ospravedlniť ani prípadná náročnosť veci, zložitosť právnej úpravy, ale ani správanie účastníkov konania - III. ÚS 9/2000.

B. K priedahom v konaní a ich definičným znakom poznamenávame: Ústavný súd SR - III.ÚS 337/2005 - a to i v súlade so svojou predchádzajúcou judikatúrou (napr. I. ÚS 57/1997, II. ÚS 74/1997, I. ÚS 70/1998, II. ÚS 813/2000, III. ÚS 44/2001, I. ÚS 20/2002, II. ÚS 32/2002, IV. ÚS 74/2002, III. ÚS 111/2002, III. ÚS 204/2003) zaujal pozíciu, že pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priedahom v konaní a tým aj k porušeniu základného práva (podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd 3 a čl. 6 ods. cit. Dohovoru) bude zohľadňovať viaceré kritériá (II. ÚS 74/1997).

Nimi sú prioritne tri základné kritériá:

- právna a faktická zložitosť veci, o ktorej všeobecný súd rozhoduje. Po vyriešení merita kauzy bolo úlohou OS Bratislava IV „už len“ rozhodnúť o trovách - pripraviť vec tak, aby mohla byť primerane rýchlo rozhodnutá (§ 114 ods. I OSP). To sa nestalo.

ÚS SR sa už zásadne vyjadril, že dĺžka súdneho konania by mala v „rozumnej miere“ zodpovedať faktorom, ktoré môžu konanie predlžovať - III. ÚS 49/2001, resp. II. ÚS 57/2001. Je preto nevyhnutné rozlíšiť konania pomalé (ktoré trvajú dlho z dôvodu zložitosti prejednávanej veci) a konania neefektívne (konania so zbytočnými priedahmi) - I. ÚS 92/1997, ale aj I. ÚS 36/1999. resp. I. ÚS 37/1999.

Konanie o procesných trovách pritom nemá v sebe žiadny osobitný prvok justičnej novosti či originality. Na úrovni OS Ba IV nebadat' žiadny moment osobitnej právnej alebo faktickej zložitosti predmetnej otázky.

- Druhým základným kritériom je správanie účastníkov súdneho konania (presnejšie povedané skúmanie či správanie sťažovateľky v predmetnej veci podstatným spôsobom neprispelo k predĺženiu predmetného konania). Tvrdíme, že pre reálny a efektívny postup oboch involvovaných všeobecných súdov (in concreto KS Ba, ale predovšetkým OS Ba IV) nemohla sťažovateľka nič viac urobiť.

- Tretím kritériom je postup involvovaného všeobecného súdu - prioritne OS Ba IV. Tvrdíme, že prvostupňový súd bol vo svojej činnosti výrazne neprofesionálny, neznalý práva, nepružný, neusilovný a procesne neefektívny. V predkladanej ústavnej sťažnosti sa v súvislosti s nezákonnosťou, ba protiústavnosťou práce OS Ba IV

- opierame o fakt, že NS SR musel dvakrát pracovne inštruovať OS Ba IV, resp. KS Ba (máme na mysli uznesenie NS SR č. 6 Cdo 208/2011 z 25. 01. 2012 a uznesenie NS SR č. 6 MCdo 6/2013 zo dňa 26. 02. 2014)

- pričom platí sentencia ÚS SR, že už jednoročné obdobie bez vykonania akéhokoľvek procesného úkonu je dostatočne dlhé na to, aby ho bolo možné považovať za čas, v ktorom došlo k zbytočným prietahom v konaní zo strany všeobecného súdu - II. ÚS 41/2000.

„...konštatujem, že Vaša sťažnosť na prietahy vo veci vedenej pod sp. zn. 11 C 380/2009 je dôvodná. Prešetrením som zistila, že konanie bolo v časti rozhodovania o trovách poznačené prietahmi...“, citujeme slová podpredsedníčky OS Ba IV (z listu č. Spr. 2062/2014 zo dňa 08. 07. 2014).

„...Vašu sťažnosť na prietahy v odvolacom konaní vedenom na KS Ba pod sp. zn. 3 Co 548/2014 som vyhodnotil ako dôvodnú...“, citujeme slová predsedu KS Ba (z listu č. Spr. 2385/15 zo dňa 21. 12.2015).

Zdôrazňujeme, že stav právnej neistoty [REDAKOVANÉ] pretrváva už šiesty rok.

Sťažovateľka [REDAKOVANÉ] (kvalifikovane predpísaným spôsobom zastúpená) je si vedomá, že náležitou ústavnej sťažnosti je aj skutková a právna konkretizácia potrebná na prijatie veci na ďalšie konanie. Tá musí byť povinne uvedená v rozsahu, v akom by sa ústavná sťažnosť mala prijať na ďalšie konanie (§ 25 ods. 3 ZoÚS) - II. ÚS 117/2005. Preto v tejto ústavnej sťažnosti pravdivo opísala existujúcu situáciu. Jej tvrdenia sú verifikovateľné obsahom súdneho spisu vedeného na OS Bratislava IV pod č. 11 C 380/2009, resp. spismi KS Ba č. 4 Co 155/2011, č. 4 Co 392/2012 a č. 3Co 548/2014.

Tvrdíme, že z vyššie uvedených skutočností sa dá vyvodiť záver o priamej spojitosti porušenia práv základných práv sťažovateľky [REDAKOVANÉ] s ústavne fixovanými požiadavkami na súdnu ochranu a spravodlivý proces. Medzi napadnutým postupom OS Bratislava IV, teda výrazne dlhým časom procesu, neadekvátnou a neefektívnou prácou so sprievodnými zbytočnými prietahmi zo strany toho súdu (porušovateľa 1), ako aj masívnymi právnymi chybami v práci KS Ba a k tomu ešte

aj výraznou pasivitou KS Ba na strane jednej a porušenými základnými právami sťažovateľa na strane druhej existuje priama príčinná súvislosť.

Protiústavným postupom porušovateľa OS Ba IV a porušovateľa KS Ba došlo a dochádza k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie jej veci v súdnom konaní bez zbytočných prietáhov.

Konkrétne obaja porušovatelia svojím postupom porušili čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, keď bez zjavných príčin a najmä vzhľadom na charakter prejednávanej veci, svojou neodbornou a neefektívnou prácou, liknavosťou a dodnes pretrvávajúcou nečinnosťou spôsobovali a stále spôsobujú sťažovateľke mimoriadne ťažkosti. Predmetný spor zo skutkového, ani z právneho hľadiska pritom nevykazuje črty mimoriadnej náročnosti a právnej zložitosti. Dá sa povedať, že v činnosti justície je obvyklý; „procesná technológia“ rozhodnutia o trovách konania je a musí byť všeobecným súdom dostatočne známa a rutinná. V tomto kontexte poukazujeme aj na § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len OSP), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná.

Pre výraznú intenzitu zásahu do ústavou garantovaného práva sťažovateľky na súdnu ochranu a spravodlivý proces a fakt, že spor sa celkovo vedie šiesty rok, žiada sťažovateľka, aby jej bolo priznané finančné zadosťučinenie vo výške 3.000,- € (slovom tritisíc Eur).

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti ako aj na fakt, že obaja porušovatelia svojím postupom porušili právo sťažovateľky garantované čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky žiadame Ústavný súd, aby po náležitom zistení skutkového stavu vyhovel predloženej ústavnej sťažnosti a vydal tento nález

1. Okresný súd Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn.: 11 C 380/2009 porušil právo [REDAKOVANÉ] aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Krajský súd v Bratislave v konaniach vedených pod sp. zn.: č. 4 Co 155/2011 a č. 4 Co 392/2012, najmä však v konaní č. 3 Co 548/2014 porušil právo [REDAKOVANÉ] aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

3. *Krajskému súdu v Bratislave sa v konaní vedenom pod sp. zn.: 3 Co 548/2014 prikazuje konať bez zbytočných prietahov.*

4. [REDAKOVANÉ]... *sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.500,- € (slovom jedentisícpäťsto EUR), ktoré je povinný zaplatiť Okresný súd Bratislava IV a vo výške 1.500,- € (slovom jedentisícpäťsto EUR), ktoré je povinný zaplatiť Krajský súd v Bratislave, každý povinný súd do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.*

5. *Okresný súd Bratislava IV a Krajský súd v Bratislave sú povinné spoločne a nerozdielne uhradiť [REDAKOVANÉ]... trovy konania, tak ako budú vyčíslené v písomnom vyhotovení nálezu do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. Jany Kompišovej...»*

II.

3. Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu (ktorý si ústavný súd zapožičal na účely predbežného prerokovania sťažnosti) ústavný súd zistil nasledujúci priebeh a stav konania vedeného na Okresnom súde Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 380/2009 a Krajského súdu v Bratislave v konaniach vedených pod sp. zn. 4 Co 155/2011, sp. zn. 4 Co 392/2012 a sp. zn. 3 Co 548/2014:

Dňa 23. októbra 2009 bol Okresnému súdu Bratislava IV doručený návrh [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „otec“ alebo „navrhovateľ“) „o zrušenie výživného na plnoletú dcéru“ [REDAKOVANÉ]. Vec bola zaevidovaná pod sp. zn. 11 C 380/09 a bola pridelená na rozhodnutie sudkyňi [REDAKOVANÉ].

Dňa 11. januára 2010 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 23. február 2010.

Dňa 23. februára 2010 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito.

Dňa 10. marca 2010 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 7. apríl 2010.

Dňa 7. apríla 2010 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom okresný súd pripustil spresnenie návrhu na zrušenie, alternatívne na zníženie vyživovacej povinnosti otca. Pojednávanie bolo odročené na 1. jún 2010.

Dňa 1. júna 2010 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 6. júl 2010.

Dňa 6. júla 2010 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom okresný súd vyhlásil rozsudok č. k. 11 C/380/09-66, ktorým vyživovaciú povinnosť otca k plnoletej dcére zrušil od 1. júla 2010 a konanie o zníženie vyživovacej povinnosti otca od 1. januára 2010 zastavil. Okresný súd ďalej vyslovil, že o náhrade trov konania rozhodne až po právoplatnosti tohto rozhodnutia vo veci samej. Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť 27. augusta 2010.

Dňa 28. októbra 2010 okresný súd uznesením č. k. 11 C 380/09-73 rozhodol tak, že *„navrhovateľovi sa náhrada trov konania nepriznáva“*.

Dňa 29. novembra 2010 sťažovateľka podala odvolanie proti uzneseniu okresného súdu č. k. 11 C 380/09-73.

Dňa 18. januára 2011 okresný súd uznesením č. k. 11 C 380/09-78 opravil svoje uznesenie č. k. 11 C 380/09-73.

Dňa 13. apríla 2011 bol spis predložený krajskému súdu, aby rozhodol o odvolaní sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu č. k. 11 C 380/09-73 v spojení s opravným uznesením č. k. 11 C 380/09-73.

Dňa 22. júla 2011 krajský súd uznesením č. k. 4 Co 155/2011-84 odvolanie sťažovateľky odmietol.

Dňa 9. augusta 2011 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 31. augusta 2011 podala sťažovateľka dovolanie proti uzneseniu krajského súdu č. k. 4 Co 155/2011-84.

Dňa 31. októbra 2011 bol spis predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), aby rozhodol o podanom dovolaní sťažovateľky.

Dňa 25. januára 2012 najvyšší súd uznesením č. k. 6 Cdo 208/2011-100 napadnuté rozhodnutie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Dňa 15. februára 2012 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 9. marca 2012 bol spis predložený krajskému súdu na ďalšie konanie. Vec bola zaevidovaná pod sp. zn. 4 Co 110/2012.

Dňa 15. júna 2012 bol spis vrátený okresnému súdu *„bez meritórneho rozhodnutia na vydanie doplňujúceho uznesenia“*.

Dňa 19. júna 2012 okresný súd doplnujúcim uznesením č. k. 11 C 380/09-114 svoje uznesenie č. k. 11 C 380/09-73 z 28. októbra 2010 doplnil tak, že „*Odporcovi sa náhrada trov konania nepriznáva.*“.

Dňa 9. júla 2012 sťažovateľka podala odvolanie proti doplnujúcemu uzneseniu okresného súdu č. k. 11 C 380/09-114.

Dňa 30. augusta 2012 bol spis predložený krajskému súdu, aby rozhodol o odvolaní sťažovateľky proti uvedenému doplnujúcemu uzneseniu okresného súdu.

Dňa 28. septembra 2012 krajský súd uznesením č. k. 4 Co 392/2012-135 „*napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v spojení s opravným uznesením zo dňa 18. 01. 2011 č. k. 11C 380/2009-78 a doplnujúcim uznesením zo dňa 19. 06. 2012 č. k. 11C 380/2009-114*“ potvrdil.

Dňa 10. októbra 2012 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 28. októbra 2012 bol spis zapožičaný Okresnej prokuratúre Bratislava IV „*za účelom šetrenia podnetu na podanie mimoriadneho dovolania*“.

Dňa 25. februára 2013 Generálna prokuratúra Slovenskej republiky oznámila okresnému súdu, že „*proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava IV z 28. októbra 2010 č. k. 11 C/380/2010-73 v spojení s opravným uznesením z 19. júna 2012 č. k. 11 C/380/2009-114 a s uznesením Krajského súdu Bratislava z 28. septembra 2012 č. k. 4Co/392/2012-135 o trovách konania podal generálny prokurátor SR mimoriadne dovolanie. Z toho dôvodu bol Váš spis sp. zn. 11 C/380/2009 zaslaný Najvyššiemu súdu SR.*“.

Dňa 26. februára 2014 najvyšší súd uznesením č. k. 6 MCdo 6/2013-173 rozhodol tak, že „*Uznesenie Krajského súdu Bratislava z 28. septembra 2012, sp. zn. 4 Co 392/2012 a uznesenie Okresného súdu Bratislava IV z 28. októbra 2010 č. k. 11 C 380/2010-73 v spojení s opravným uznesením z 18. januára 2011, č. k. 11 C 380/2009-78 a s doplnujúcim uznesením z 19. júna 2012, č. k. 11 C 380/2009-114 zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Bratislava IV na ďalšie konanie.*“.

Dňa 15. mája 2014 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 16. júna 2014 okresný súd uznesením č. k. 11 C 380/2009-181 rozhodol, že „*(I.) v zastavenej časti konania odporcovi náhradu trov konania nepriznáva.*“.

(II.) navrhovateľ je povinný zaplatiť odporcovi náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia vo výške 801,01 €“.

Dňa 15. júla 2014 podal navrhovateľ proti uzneseniu okresného súdu č. k. 11 C 380/2009-181 odvolanie.

Dňa 7. augusta 2014 sa sťažovateľka písomne vyjadrila k uvedenému odvolaniu navrhovateľa.

Dňa 11. augusta 2014 okresný súd uznesením č. k. 11 C 380/2009-195 opravil v odôvodnení svoje uznesenie č. k. 11 C 380/2009-181.

Dňa 3. októbra 2014 bol spis predložený krajskému súdu, aby rozhodol o odvolaní navrhovateľa.

Dňa 22. decembra 2015 krajský súd zaslal vyjadrenie sťažovateľky navrhovateľovi.

Dňa 31. decembra 2015 krajský súd uznesením č. k. 3 Co 548/2014-198 napadnuté uznesenie okresného súdu č. k. 11 C 380/2009-181 v spojení s opravným uznesením potvrdil.

Dňa 9. februára 2016 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 21. marca 2016 navrhovateľ podal dovolanie proti uzneseniu krajského súdu č. k. 3 Co 548/2014-198.

Dňa 5. apríla 2016 okresný súd vyzval navrhovateľa na doplnenie svojho odvolania.

Dňa 25. apríla 2016 navrhovateľ doplnil svoje dovolanie.

Dňa 29. apríla 2016 okresný súd zaslal uvedené dovolanie navrhovateľa sťažovateľke na vyjadrenie.

Dňa 17. mája 2016 sa sťažovateľka písomne vyjadrila k dovolaniu navrhovateľa.

Dňa 11. júla 2016 bol spis predložený najvyššiemu súdu, aby rozhodol o dovolaní navrhovateľa.

Dňa 27. apríla 2017 najvyšší súd uznesením č. k. 6 Cdo 140/2016-263 dovolanie navrhovateľa odmietol. Toto rozhodnutie najvyššieho súdu nadobudlo právoplatnosť 7. júna 2017.

III.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

5. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie

ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02)

7. Z petitu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 380/2009 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaniach vedených pod sp. zn. 4 Co 155/2011, sp. zn. 4 Co 392/2012 a sp. zn. 3 Co 548/2014.

8. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).

9. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. II. ÚS 26/95). Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06) sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi (v tomto prípade krajským súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označených práv postupom všeobecného súdu, ústavný súd sťažnosť odmieta ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Tento právny názor ústavného súdu akceptuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva [pozri napr. rozhodnutie vo veci Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 16970/05 (IV. ÚS 237/09, m. m. II. ÚS 290/09, IV. ÚS 42/2010 atď.)].

V nadväznosti na uvedený právny názor ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcejmu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv

sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

10. K namietanému porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 380/2009

Ako to z chronológie úkonov (pozri bod 3) vykonaných v napadnutom konaní pred okresným súdom vyplýva, 23. októbra 2009 bol okresnému súdu doručený návrh [REDAKOVANÉ] o zrušenie výživného na plnoletú dcéru [REDAKOVANÉ].

Dňa 6. júla 2010 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom okresný súd vyhlásil rozsudok č. k. 11 C 380/2009-66, ktorým vyživovaciu povinnosť otca k plnoletej dcére zrušil od 1. júla 2010 a konanie o zníženie vyživovacej povinnosti otca od 1. januára 2010 zastavil. Okresný súd ďalej vyslovil, že o náhrade trov konania rozhodne až po právoplatnosti tohto rozhodnutia vo veci samej. Uvedený rozsudok okresného súdu v merite veci nadobudol právoplatnosť 27. augusta 2010. Od uvedeného dátumu sa napadnuté konanie na okresnom súde vo veci samej neobnovilo, teda v čase podania sťažnosti ústavnému súdu (12. februára 2016) napadnuté konanie pred okresným súdom vo veci samej už netrvalo.

Okresný súd však musel rozhodnúť ešte o trovách konania, pričom tak učinil naposledy 16. júna 2014 uznesením č. k. 11 C 380/2009-181, ktoré opravil 11. augusta 2014 opravným uznesením č. k. 11 C 380/2009-195. Napadnuté konanie sa tak na okresnom súde skončilo najneskôr 11. augusta 2014, a teda v čase podania sťažnosti ústavnému súdu (12. februára 2016) napadnuté konanie pred okresným súdom už ani vo vzťahu k trovám konania netrvalo.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti a pretože sťažovateľka sa vo vzťahu k okresnému súdu domáhala ochrany svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v čase,

keď v napadnutom konaní namietané porušenie práva už pred okresným súdom netrvalo, a v tomto štádiu konania už bola odstránená jej právna neistota na okresnom súde, ústavný súd odmietol jej sťažnosť v tejto časti pre zjavnú neopodstatnenosť.

11. K namietanému porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 155/2011 a pod sp. zn. 4 Co 392/2012

Chronologicky nasledujúce napadnuté konanie bolo odvolacie konanie, ktoré sa na krajskom súde začalo 13. apríla 2011 a na tomto súde bolo skončené 22. júla 2011. Teda v čase podania sťažnosti ústavnému súdu (12. februára) konanie krajského súdu sp. zn. 4 Co 155/2011 už netrvalo, preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Konanie vedené pod sp. zn. 4 Co 392/2012 sa na krajskom súde začalo 30. augusta 2012 a na tomto súde bolo skončené 28. septembra 2012, teda v čase podania sťažnosti ústavnému súdu (12. februára 2016) už netrvalo, preto bolo potrebné sťažnosť odmietnuť aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

12. K namietanému porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 548/2014

Predmetné konanie sa na krajskom súde začalo 3. októbra 2014 a na tomto súde bolo skončené 31. decembra 2015, teda v čase podania sťažnosti ústavnému súdu (12. februára 2016) už ani uvedené konanie na krajskom súde netrvalo. Faktom však je, že uznesenie č. k. 3 Co 548/2014-198 z 31. decembra 2015, ktorým bolo uvedené napadnuté konanie skončené, nadobudlo právoplatnosť 27. februára 2016. Z tohto dôvodu a v duchu materiálnej ochrany ústavných práv sťažovateľky ústavný súd sťažnosť v tejto časti preskúmal a zisťoval, či by inak bolo možné sťažnosť prijať na ďalšie konanie, alebo sú tu aj iné dôvody odmietnutia sťažnosti v tejto časti pri jeho predbežnom prerokovaní.

Ústavný súd pripomína, že napadnuté konanie sp. zn. 3 Co 548/2014 pred krajským súdom trvalo 1 rok a 2 mesiace, pričom išlo o rozhodovanie o trovách konania v sume 801,01 €.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru (napr. I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, I. ÚS 66/02), podľa ktorej nie každý zistený priesťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy. Pojem „zbytočné priesťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými priesťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priesťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01).

Ústavný súd konštatuje, že postup krajského súdu v napadnutom konaní (najmä v kontexte celkového trvania konania) nebol bez priesťahov, avšak jeho postup sa nevyznačoval takými významnými priesťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priesťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd mohol postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 548/2014 po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľky zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, a preto sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

13. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. novembra 2017